



Sygn. akt I KK 60/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **P. H.**

ukaranego za czyn z art. 116 § 1a k.w. w zw. z art. 25 ust. 1 pkt 2a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia 2022 r.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na korzyść ukaranego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K.

z dnia 11 maja 2021 r., sygn. akt II W (...),

uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem nakazowym z dnia 11 maja 2021 r., sygn. akt II W (...), uznał P. H. za winnego tego, że w dniu 1 grudnia 2020 r. około godz. 17.00 w

L., woj. (...), na ul. J., nie stosował się do przepisów porządkowych nakazujących obowiązek zakrywania ust i nosa przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki, przyłbicy albo kasku ochronnego w miejscach ogólnodostępnych w związku z ogłoszeniem na terenie Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii, tj. wykroczenia z art. 116 § 1a k.w. w zw. z art. 25 ust. 1 pkt 2a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii i za to wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin. Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 50 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 30 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 12 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 26 listopada 2021 r., sygn. akt II Ko (...) (II W (...)) na podstawie art. 23 § 1 k.w. zarządził wobec P. H. wykonanie kary zastępczej 15 dniu aresztu w miejsce orzeczonej kary 1 miesiąca ograniczenia wolności, następnie postanowieniem wydanym w dniu 14 stycznia 2022 r., sygn. akt II Ko (...), wstrzymał wykonanie wobec P. H. zastępczej kary 15 dni aresztu, do czasu rozpoznania kasacji przez Sąd Najwyższy, bądź podjęcia decyzji przez Prokuratora Generalnego o niewystępowaniu z kasacją na korzyść ukaranego w tej sprawie.

Kasację od wydanego w tej sprawie wyroku wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść ukaranego, zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 116 § 1a k.w., polegające na orzeczeniu wobec ukaranego P. H., za popełnienie wykroczenia z art. 116 § 1a k.w. w zw. z § 25 ust. 1 pkt 2a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r., poz. 2091), kary ograniczenia wolności, nieprzewidzianej za to wykroczenie”. Wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co przy zastosowaniu art. 535 § 5 k.p.k. pozwoliło uwzględnić ją w całości na posiedzeniu bez udziału stron. Nie ulega bowiem wątpliwości, że wyrokując w sprawie P. H., Sąd Rejonowy w K. nie wykazał wymaganej staranności i naruszył przepis art. 116 § 1a k.w. Za zakwalifikowane z tego przepisu wykroczenie wymierzył ukaranemu karę ograniczenia wolności, nie dostrzegając, że wykroczenie to nie jest zagrożone tą karą, a jedynie karą grzywny albo karą nagany. Zaistniałe naruszenie prawa materialnego trzeba ocenić jako rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku, bowiem bez tego naruszenia ukaranemu zostałaby wymierzona inna kara, według katalogu kar łagodniejszego rodzaju (art. 18 k.w.).

Brak staranności Sądu orzekającego przejawiał się też w przytoczeniu w części wstępnej wyroku opisu i kwalifikacji prawnej czynu (jako czynu zarzucanego), które w części odbiegały od opisu i kwalifikacji prawnej czynu zawartych we wniosku o ukaranie P. H., skierowanego do Sądu przez Komendanta Powiatowego Policji w K., jednakże uchybienie nie było rażące i nie mogło mieć istotnego wpływu na treść wyroku, w szczególności nie sposób uznać, że obwinionemu przypisano inny czyn, niż czyn, którego dotyczył wniosek o ukaranie.

Wobec stwierdzenia, że podniesione w kasacji uchybienie rzeczywiście zaistniało, należało postąpić zgodnie z wnioskiem skargi, tj. uchylić zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazać sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania. Sąd ten, wydając wobec P. H. orzeczenie o karze, będzie respektował przepis mający w tej sprawie zastosowanie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku